

ДЖЕСС РОЗЕНБЕРГ

*Понеділок, 23 червня 2014 року
За тридцять три дні до прем'єри
21-го театрального фестивалю в Орфеді*

Уперше і востаннє бачив я Стефані Мейлер, коли вона з'явилася на невеличкій урочистості, організованій з нагоди мого звільнення з поліції Нью-Йорка.

Того дня перед сценою, яку задля врочистих подій звели на паркувальному майданчику крайового центру поліції Нью-Йорка, зібралася ціла юрма поліціантів, що поприходили з усіх бригад. Я теж стояв на ній разом із начальником, майором МакКенна, який опікувався мною упродовж усієї моєї кар'єри, а тепер вшановував мене прощальною промовою.

— Джесс Розенберг — молодий капітан поліції, та, бачу, він занадто квапиться піти від нас, — сказав капітан, викликавши сміх у присутніх. — Ніколи не думав, що він піде раніше за мене. Недобре влаштоване це життя: всі хочуть, аби я пішов з поліції, а я й далі в ній перебуваю, всім хочеться, щоб лишився у ній Джесс, а Джесс із неї йде.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Мені було сорок п'ять років, і я покидав поліцію спокійний і щасливий. Прослуживши двадцять три роки, вирішив вийти на пенсію, яку віднині мав право отримувати, щоб утілити в життя давній проект. Служити залишалося ще тиждень, до 30 червня. Після того мала розпочатися нова сторінка мого життя.

— Пам'ятаю першу велику Джессову справу, — провадив майор. — Жахливе убивство чотирьох людей, яке він успішно розкрив, хоч ніхто в бригаді не вірив, що він здатний це зробити. Адже він був геть молодий. Відтоді всі зрозуміли, що Джесс — хлопець хоч куди. Всі, хто з ним працювали, знали, що слідчий він пречудовий, гадаю, я маю право сказати, навіть найліпший поміж нами. Ми прозвали його *Капітан 100%*, бо він розкрив усі справи, які йому діставалися, що робило з нього унікального слідчого. Ним захоплювалися колеги, довгі роки він був експертом-консультантом і наставником в академії. Нарешті я це скажу, Джессе: ми всі тобі страшенно заздрили!

Присутні знову засміялися.

— Ми не знаємо, що за проект очікує тебе, але бажаємо успіху в цій справі. Знай, що нам бракуватиме тебе в поліції, а особливо бракуватиме тебе нашим жінкам, які під час благочинних ярмарків поїдали тебе очима.

Вибухнули бурхливі аплодисменти. Майор приязно поплескав мене по плечу, потім я спустився зі сцени, щоб привітатися з присутніми на цій церемонії, перш ніж вони кинуться до буфету. Коли залишився сам, до мене підійшла дуже гарна жінка років тридцяти чи й більше, з якою я, здається, досі ніде не зустрівся.

— То це ви той славетний *Капітан 100%*? — тоном спокусниці запитала вона.

— Та начебто, — усміхнувшись, відказав я. — Ми знайомі з вами?

— Ні. Мене звати Стефані Мейлер. Я працюю в «Орфея кронікл».

Ми потисли одне одному руки. Стефані сказала:

— Ви не заперечуватимете, якщо я називатиму вас *Капітан 99%*?

Я насупив брови.

— Ви натякаєте на те, що я не розкрив котроїсь із моїх справ?

Щоб відповісти на те запитання, вона дістала зі сумочки ксерокопію з «Орфея кронікл» за 1 серпня 1994 року і простягнула мені.

УБИВСТВО ЧОТИРЬОХ ЛЮДЕЙ В ОРФЕЇ: МІСЬКИЙ ГОЛОВА І ЙОГО РОДИНА МЕРТВІ.

У суботу ввечері міського голову Орфеї Джозефа Гордона, його дружину і десятирічного сина знайшли вбитими у будинку, де вони мешкали. Четверту жертву звали Меган Падалін, тридцять два роки. Немає сумніву, що молода жінка, яка здійснювала пробіжку і була неподалік від місця злочину, стала мимовільним свідком убивства. Її всадили кулю в потилицю біля дому міського голови.

Нижче вмістили знімок: я з Дерекком Скоттом, колегою зі слідчої бригади, на місці злочину.

— Та й що з цього? — запитав я.

— Ви не розкрили цієї справи, капітане.

— Що ви оце кажете?

— 1994 року ви помилилися з винуватцем. Гадаю, вам треба дізнатися про це, перш ніж ви підете з поліції.

Спершу я подумав, що це кепський жарт моїх колег, потім зрозумів, що вона це каже серйозно.

— То ви провадите своє власне розслідування? — запитав я.

— У певному розумінні, пане капітане.

— У певному розумінні? Щоб я вам повірив, треба, аби ви розповіли мені більше.

— Я кажу правду, капітане. Незабаром матиму зустріч, яка надасть мені неспростовні докази.

— Яку зустріч?

— Пане капітане, — сказала вона, — я ж не дебютантка. Такої нагоди не прогавить жоден журналіст. Обіцяю, як настане пора, поділитися з вами всіма матеріалами. А поки що прошу зробити мені таку ласку: надайте доступ до справи, що зберігається в поліції штату.

— Ви називаєте це ласкою, а я вважаю, що це шантаж! — відтяз я. — Спершу покажіть мені матеріали вашого розслідування, Стефані. Це дуже серйозний закид.

— Знаю, капітане Розенбергу. Та й у мене немає бажання дублювати поліцію штату.

— Нагадую, що ви зобов'язані ділитися всією важливою інформацією з поліцією. Таке правило. Я можу навіть влаштувати обшук у вашій газеті.

Здається, Стефані розчарувала моя реакція.

— Що ж, тим гірше, *Капітане 99%*. Я гадала, вас це зацікавить, але ви вже думаєте про вихід на пенсію і той проєкт, що про нього казав у промові майор. Що ви там хочете утнути? Реставрувати старого човна?

— Це вас не стосується, — відтяз я.

Вона стелула плечима і вдала, ніби йде. Я знав, що це не так, і справді, вона зупинилася й обернулася до мене.

— Відповідь перед вашими очима, пане капітане Розенбергу. Тільки ви її не бачите.

Я був заінтригований і водночас роздратований.

— Не можу встежити за вашою думкою, Стефані.

Вона звела руку до моїх очей.

— Що ви бачите, пане капітане?

— Вашу руку.

— Я показую пальці, — поправила вона.

— Але я бачу руку, — нічого не втямивши, відказав я.

— У тім і річ, — сказала вона. — Ви бачите те, що вам хочеться бачити, а не те, що вам показують. Отак ви помилилися і двадцять років тому.

То були останні її слова. Вона пішла, лишивши мені свою загадку, візитну картку і ксерокопію статті. Підійшовши в буфеті до Дерека Скотта, мого колеги зі слідчої бригади, що зараз скнів у адміністративному відділі, я показав йому ту відбитку.

— У тебе аж обличчя змінилося, Джессе, — усміхнувся він, з цікавістю розглядаючи ту давню статтю. — Що вона хотіла від тебе?

— Це журналістка. Каже, 1994 року ми дали хука. Мовляв, завалили слідство й помилилися з винуватцем.

— Що?! — мало не вдавився Дерек. — Це щось неймовірне!

— Знаю.

— А що вона тобі сказала?

— Що відповідь у нас перед очима, а ми її не бачимо.

— Не вірю, — сказав він і вилаявся. — Це якась другорядна писака, що хоче зробити собі дешеву рекламу.